

Samling, og jeg antager derfor, at der ikke er nogen Grund til atter at komme ind paa en indgaaende 1ste Behandling af det. I forrige Samling var man enig om, saa vidt jeg skønner, at de bestaaende Retsregler trængte til Ændring; man var ogsaa enig om, at der, som nu fremhævet af den højtærede Landbrugsminister, i det foreliggende Lovforslag paa nogle Punkter er indført Forbedringer; men paa den anden Side blev det fremhævet, at der klæber meget betydelige Mangler ved det Lovforslag, og at det navnlig ikke paa nogen Maade kan gaa an, at man inddrager det, der plejer at kaldes Strandbred, nemlig det Stykke Land, der naar fra Vandstanden op til den dyrkede Jord, under denne Lov, saaledes at man hjemler uvedkommende Ret til at sanke Sten eller paa anden Maade gøre sig det derværende Materiale brugeligt efter deres Fordogtbefindende. Denne Strandbred hører jo utvivlsomt til den tilstødende Grund og er en Del af den Ejendom. Der kan derfor vel være Tale om at tage Grus der, men kun af de offentlige Myndigheder efter samme Regler, hvorefter der kan tages Grus fra en privat Mands Mark. Jeg mener altsaa, at det maa vi komme bort fra.

Endvidere blev det fremhævet, at det Syn, som skal beskæftige sig med disse Sager, ikke er sammensat paa en tilstrækkelig betryggende Maade. De Folk, der skulle udnævnes af Kommunalbestyrelserne, kunne ikke forudsættes at være i Besiddelse af tilstrækkelig Sagkundskab til at give et Skøn, der bliver tilfredsstillende. Der er ogsaa andre Punkter, hvor man mente, at Lovforslaget ikke var fuldt betryggende. Det blev derfor i forrige Samling henvist til nærmere Behandling i Udvalg, men da det var henimod Samlingens Slutning, kom Udvalget ikke til at afgive nogen Betænkning. Jeg antager, at man i Aar vil følge samme Fremgangsmaade i Erkendelse af, at der er Mangler ved Lovforslaget, som gøre, at man ikke kan tage det i den foreliggende Skikkelse.

Olesen: Som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) nævnede, havde vi denne Sag for i Rigsdagssamlingens Slutning sidste Vinter, og da det fik en temmelig udførlig Behandling den Gang, er der ingen Grund til nu at komme ind paa en længere Forhandling om det. Jeg vil blot tillade mig at anbefale Forslaget paa det bedste, som det foreligger. Jeg mener, som den højtærede Minister jo

ogsaa pegede paa, at det er meget fortvivlede Forhold, vi leve under efter Loven af 1862. Den har jo vist sin Virkning paa en særlig for Stenfiskerne højst uheldig Maade. Lovforslagets særlige Princip eller Grundvold er jo dette, saa vidt muligt at gøre Ret og Skel, saa godt som muligt at søge at værne den enkelte Kystejer mod, at hans Ejendom forringes ved, at andre, uvedkommende borttage fra Stranden det, der skulde beskytte hans Ejendom. Men naar der her er blevet peget paa, at det er en Urimelighed, at han ikke skulde have Lov til at tage væk af sin Kyst alt, hvad han fandt for godt, skal jeg bemærke, at man skulde dog synes, at naar Lovgivningsmagten skal gaa til at værgе ham ved, at Kysten ud for ham fredlyses, saa maa han ogsaa finde sig i selv at være med at værgе denne Kyst, thi der er jo ikke stor Mening i, at Staten træder til og skal værgе Kysten for ham, naar han ikke selv vil være med dertil. Det synes jeg derfor er en god Side ved Sagen.

Den anden Side af Sagen er jo den, at der er en hel Del Mennesker, der have deres Erhverv ved Stenfiskeri, ved at fiske Sand og Grus og den Slags Materialier. Det er næsten deres Levebrød, og de leve nu mange Steder under meget urolige Forhold, idet de ikke rigtig vide, hvor de maa være, og hvor de ikke maa være. Der skulde jo Lovgivningsmagten, hvad den selvfølgelig ogsaa vil, søge at værne dem mod, at der bliver nedlagt Forbud, hvor det ikke strengt taget er nødvendigt, saaledes at de kunne have Lov til at ernære sig paa ærlig Vis ved den Haandtering, de nu en Gang ere kómne ind paa. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Hovedtanken med hele dette Lovforslag er bygget paa, saa vidt muligt at gøre Ret og Skel til alle Sider.

Den højtærede Minister henviste til Bestemmelsen i § 1, hvorefter andre, hvis Ejendom just ikke støder umiddelbart op til Kysten, kunne nedlægge Forbud. Det er jo noget nyt, der er kommet ind i Forslaget, og det vil vel nok vække en Del Modstand. Det kunde ogsaa synes underligt, at en Mand, der ikke har Grund, der støder enten til Fjorde eller Havet, skulde kunne faa nedlagt Forbud, men ved nogen Eftertanke er det maaske ikke saa galt. Maaske skulde man endda gaa lidt videre. Jeg vil tillade mig at bemærke, hvad jeg ogsaa tror, der blev peget paa i det andet Ting, at der oppe ved Limfjorden er flere Steder — jeg kender saadanne — hvor der ligger i Hundredevis af Tønder Land Eng